

— Кжде летимъ? — попиталъ Панко.

— Сега сме надъ синьото море,—отговорилъ коня Камберата.

Панко погледналъ надолу и изведнажъ дръпналъ юздата на коня.

— Стой, коньо! Не виждашъ ли да свѣти нѣщо въ морето?

— Виждамъ, господарю, но недей да спираме — зло ще си патишь.

— Хе, зло! — подвикналъ Панко. — Ти да ме не мислишь за страхливецъ? Карай надолу къмъ морето!

Коньтъ плѣсналъ крила и полетѣлъ надъ вълнитѣ на синьото море. Сигнали на единъ островъ. Панко видѣлъ на пѣсѣка една златна кутия. Въ кутията имало женски коси. Коситѣ били меки като коприна и свѣтѣли въ тъмното.

— Не вземай тия коси! — казалъ коня Камберата. — Зло ще си патишь.

— Нека си патя! — кимналъ глава Панко, грабналъ кутиятата и полетѣлъ съ коня къмъ небето. Никой ги не видѣлъ. Само чули, че нѣкаква жена изпискала въ морето.

Цѣла нощъ пжтували. На сутринята Панко видѣлъ въ далечината стенитъ на единъ градъ.

— Кой царува въ тая страна? — попиталъ той.

— Тукъ царува царъ Малай? — отговорилъ коня Камберата. — Той е грозень като жаба и много зълъ. Недей да спираме въ неговото царство!

Панко не послушалъ.

— Искамъ да видя тоя царъ, който е грозень като жаба. Менъ на ме е страхъ.

— Добре, — казалъ коньтъ и леко се докосналъ до земята — Иди и вижъ царъ Малай. Но вземи юздата ми. Като ти дотрѣбвамъ, ела на това мѣсто. Подрѣнкай юздата и азъ ще дойда.

Панко взелъ юздата. Коня Камберата плѣсналъ бѣли крила, свѣтналъ и като стрела се загубилъ изъ облацитѣ. Трѣгналъ Панко къмъ града. Предъ градскитѣ порти чулъ, че бие барабанъ. Единъ глашатай викалъ силно, че царъ Малай търси коняръ, да му гледа жребцитѣ. Никой не искалъ коняръ да стане, защото жребцитѣ били бѣсни. Много коняри били вече разкжсали. Отдалече съ дълги пржтове имъ давали храна и вода.

Панко отъ нищо не се страхувалъ. Казалъ на глашатая, че на царъ Малай коняръ иска да стане. Глашатаятъ завелъ Панко въ царскитѣ обори. Посочилъ му кжде били затворени жребцитѣ. Панко взелъ сѣно и насипалъ въ торбитѣ овесъ. После влѣзълъ въ тъмния оборъ и затворилъ вратата.

— Богъ да го прости! — казали слугитѣ и започнали да се кръстятъ. — Нищо нѣма да остане отъ него. Ще го разкжсатъ жребцитѣ. Богъ да го прости!

Но изведнажъ вратата се разтворила и на прага се показалъ Панко. Весело се смѣлъ.